

[Aksel Larsen.]

gik det ved Amdsraadsvalgene?). Vort Parti har da i alt Fald tredoblet sit Stemmetal fra Folketingsvalget; jeg ved ikke, om der er noget andet Parti, der kan prale med det. Og i Forbindelse med Amdsraadsvalgene vil jeg gerne spørge, hvorledes det er med det ærede Medlems Paastand om, at Det konservative Folkeparti er Tilhænger af lige og almindelig Valgret. Er det ikke en ganske kolossal Agitationsløgn? Det konservative Folkeparti er Tilhænger af den mest muligt indskrænkede Valgret. Det konservative Folkeparti er Tilhænger af den højest mulige Valgretsalders, det er Tilhænger af Skattebestemmelser og lignende Ting, som netop forhindrer Arbejderne, og i første Række vore Tilhængere, i at komme til at afgive deres Stemme. Og saa siger det ærede Medlem, at han er Tilhænger af den lige og almindelige Valgret! Der er et Medlem af det ærede Medlems Parti, et fremragende Medlem, som ved forskellige Lejligheder har staaet her og doceret, at de ønsker, at de, der betaler mest Skat, skal have den størst mulige Indflydelse paa Samfundets Administration. Jeg vil gerne spørge, hvorledes det da forholder sig med den lige og almindelige Valgret. Jeg synes, man skulde forsøge fra den Kant at faa lidt mere rent Halm i Træskoene og ikke beskyldte andre for den Uærlighed, som man selv gennem sin Politik giver Udtryk for.

Der er saa de konkrete Motiveringer, som det ærede Medlem Hr. Alsing Andersen gav for, at man ikke vilde være med til at stemme for vore Forslag. Der siger det ærede Medlem, at Socialdemokraterne stadig væk er Tilhængere af Republikken, af Valgretsalders Nedsettelse o. s. v., men det, der er aktuelt i Øjeblikket, er at faa Landstinget afskaffet. Derpaa giver det ærede Medlem den mærkelige Forklaring: at nu skal Landstinget afskaffes, det skal vi have Landstinget til at vedtage, og naar vi har faaet Landstinget til at vedtage det, saa har vi Etkammersystem, saa dominerer Socialdemokratiet, og saa kan det gennemføre det andet. Ja, jeg kan betro det ærede Medlem, at hvis det skulde være muligt at overtale Landstinget til at vedtage det socialdemokratiske Forfatningsændringsforslag, der ligger her, saa vil det ogsaa være let at overtale det til at afskaffe Kongemagten; der vil aldeles ingen Vanskelighed være, faar man det med paa det ene, saa faar man det ogsaa med paa det andet. Forholdet er blot det, at det ærede Medlem ved, at han ikke faar Landstinget med paa dette. Saa siger det ærede

Medlem: nu vedtager vi Forslaget i Folketinget og sender det over til Landstinget, saa faar vi se, hvad Landstinget siger — det ærede Medlem mener, at saa ser vi, at Landstinget forkaster det, hvis det overhovedet behandler det til Ende —, derpaa henvender vi os til Vælgerne og lader dem sige deres Mening. Det kan det ærede Medlem for vor Skyld udmærket gøre, men det har ingen Indflydelse paa Landstingets Sammensætning, det baner ikke Vejen for en Gennemførelse af Forslaget i Landstinget. I den Henseende spiller det ingen Rolle, om Kongemagts Afskaffelse staaer med i Forslaget eller ikke staaer der. Selv nok saa mange Folketingsvalg kan ikke forandre Landstingets Sammensætning. Ganske vist er det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen af den mærkelige Mening, at det skulde være muligt at faa Landstinget opløst. Der findes i saa Henseende en ganske lille Ventil i Grundloven, men det ved jo enhver, at i Praksis er den uanvendelig. Den siger udtrykkelig, at for at Landstinget skal kunne opløses i Utide, skal der enten vedtages en Grundlovsændring, som Landstinget altsaa skal stemme for med et Flertal, eller ogsaa skal Folketinget senest 3 Maanedes før Periodens Udløb vedtage et Lovforslag, som derpaa afvises af Landstinget, saa skal Folketingets Periode gaa til Ende — i dette Tilfælde vil det sige, at Valget ikke kommer før 16. November 1936 —, og hvis derpaa et saadant nyvalgt Folketing vedtager uforandret paa Punktum og Komma det samme Forslag, som Landstinget har forkastet i forrige Periode, og Landstinget derpaa igen forkaster det, saa kan Landstinget opløses. Ja, vi ved jo, at denne Mulighed aldrig indtræffer. Dengang Socialdemokratiet endnu fandt det passende at gaa omkring og agitere med det, de kaldte Afrustning, og som skulde koste 18 eller 24 Mill. Kr., fortalte de mangfoldige Steder: vi bliver siddende. Perioden ud, og saa kommer vi med det igen, og saa kan vi tvinge Landstinget til Opløsning. Og de fik mange til at tro paa det, men det faktiske, der skete, var, at man sluttede et Militærforlig med Venstre og derpaa omhyggeligt opløste Folketinget et halvt Aar for tidligt. Det var det, der skete. Derpaa fremsatte man, da Folketing og Landsting igen traadte sammen, Afrustningsforslaget, ikke i Folketinget, men i Landstinget, saaledes at man overhovedet ikke kunne komme ud for mere at have Forpligtelse i Retning af at forsøge at opløse Landstinget paa det Spørgsmaal, for naar Landstinget ikke vedtog Forslaget, kunde det ikke oversendes